

Meer tussen hemel en aarde (6)

PADDENSTOELEN EN LOOFHUTTEN

Het is paddenstoelentijd. In diverse media werd daar op waarschuwendende toon op gewezen. Ik hoorde op de radio een gesprek tussen een reporter en een boswachter over de gevaren van het eten van wilde paddenstoelen. Je weet nooit of je de goede plukt, daar kwam het op neer. De boswachter zei dat voor elke eetbare paddenstoel er wel een giftige is die er precies op lijkt. Maar dat is natuurlijk niet waar. Wie een Opel van een Volkswagen kan onderscheiden, kan ook het verschil tussen een heksenboleet en een berkenboleet leren. Het is een kwestie van aandacht, telkens weer goed kijken, gaandeweg de verschillen leren zien. Als het je niet interesseert, ja, dán moet je er ook afblijven. Maar dan mis je wel veel.

Natuurlijk moet je kinderen vertellen dat ze niet zomaar paddenstoelen moeten plukken. Je vertelt kinderen ook dat ze niet met vreemde mensen moeten meegaan. Maar we hopen dat ze metertijd goede contacten zullen aanknopen met betrouwbare mensen van buiten ons eigen kringetje. We helpen ze om het verschil te gaan zien. We willen niet dat ze een leven lang bang blijven: van mensen, van honden, paarden – of van paddenstoelen. Jammer dat die waarschuwingen tegen álle paddenstoelen de achteloosheid tot norm maken: kijk maar niet goed, blijf er maar van af. Terwijl de wereld behoefte heeft aan mensen met een aandachtige, liefdevol-nieuwsgierige blik.

Behalve paddenstoelentijd is het ook Loofhuttenfeest – op de joodse kalender. We hebben dit jaar ook bij De Ark een loofhut gebouwd. Dat is een tochtig onderkomen waarin je deze acht dagen zoveel mogelijk doorbrengt, onder je vaste dak vandaan en los van al je luxe. Het herinnert aan de veertigjarige ‘kampeertijd’ van het oude Israël in de woestijn, voordat er een eigen land was. Het gaat erover dat je onder Gods hemel en op Gods aarde met heel weinig toekunt als je het leven deelt in gastvrijheid en vriendelijkheid. Dus als je het kleine eert en je omgeving zegent met een liefhebbende blik.

Met die blik zie ik in de plantsoenen van ons dorp de geschubde inktzwam opschieten. Je kunt hem werkelijk met geen enkele andere paddenstoel verwisselen. Als hij hoog op zijn steel staat, gaat hij al gauw zwart wegdruipt. Maar zolang de jonge hoed nog als een langwerpige ei diep in het gras staat, is het een heerlijk ding, verfijnder van smaak dan champignon. Bakken in roomboter, of meebakken in een omelet. Het groeit zomaar om je heen, zonder plastic bakje met prijskaartje. Het is een van de vele knipogen die de Eeuwige ons geeft.

8 oktober 2017, Piet van Veldhuizen

[Terug naar Columns](#)

[Verder naar DeArkOnline](#)

[Terug naar Woordenmetzielenzin](#)